

YALNIZLIĞA METHİYE

BELMA AKSUN

© / otukennesriyat

YAYIN NU: 2124

EDEBÎ ESERLER: 1071

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-740-0

www.otuken.com.tr

otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Ayşegül Büşra Paksoy

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: CB Matbaacılık

Baskı: Ötüken Neşriyat AŞ

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50
Sertifika Nu: 49269

İstanbul - 2024

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Belma Aksun: 1938 yılında Konya’da doğdu. Konya Kız Öğretmen Okulu’nu bitirdi. Gazeteciliğe *Tercüman* gazetesinde başladı. Yaklaşık yirmi yıl boyunca yazılı basında ilk kez düzenli olarak her gün yayınlanan kadın köşesi olan “A’dan Z’ye Kadın ve Ev”i hazırladı. Bunun yanı sıra araştırma yazıları yazdı: “Dünya Kadınları”, “Kadınlarımız”. Sovyetlerin çökmekte olduğunu dünyaya ilk kez haber veren Hélène Carrère d’Encausse’un “Çatırdayan İmparatorluk” adlı eserini tercüme etti ve *Tercüman* gazetesinde tefrika edildi. Basında yankı uyandıran “Uzak Komşumuz Suriye” ve “Selam Para Kelam Para, Merhaba Amerika” röportajlarını kaleme aldı. “Tercüman Kadın Ansiklopedisi”, “Tercüman Görgü Ansiklopedisi”, “Tercüman-Altıntabak Büyük Yemek Ansiklopedisi”nin genel koordinatörlüğünü yaptı. Belma Aksun, yirmi yılı aşkın süre *Tercüman* gazetesinde çalışmış, sürekli basın kartı sahibi bir gazetecedir. İngilizce, İtalyanca ve Fransızca olmak üzere üç yabancı dil bilen yazarın telif ve tercüme eserleri bulunmaktadır.

Telif eserleri:

- *Yaşama Sanatı Görgü*, Tur Yayınları, 1980.
- *Sağlıklı Beslenme ve Diyet Sağlığınız Çatalınızın Ucunda*, Damla Yayınları, 2002.
- *Keşke (Hikâyeler)*, Ötügen Neşriyat, 2009.
- *Bir Millet Mistiği: Ziya Nur Aksun*, Ötügen Neşriyat, 2013.
- *Yaşlılığa Methiye*, Ötügen Neşriyat, 2014.
- *Sadece Yaprak Döktürk*, Ötügen Neşriyat, 2017.
- *Yaşamayı Bilme Sanatı: Görgü*, Ötügen Neşriyat, 2018.
- *Biz İmparatorluk Geçmişimizi Hiç Unutmadık ki*, Ötügen Neşriyat, 2022.

Tercümeleri:

- *Lejyon*, William Peter Blatty, İnkılap Yayınevi, 1984.
- *Samson’un Tercihi: İsrail, Amerika ve Bomba*, Seymour M. Hersh, Beyan Yayınları, 1992.
- *Tunuslu Hayrettin Paşa’nın Hatıraları*, Muhammed Salah Mzali, Jean Pignon, Nehir Yayınları, 1997.
- *... Ve Sonra Hiç Kalmadı*, Erik Frank Russel, Metis, 1995.
- *Mevki Uyarlığı*, Robert Sheckley, Metis, 1995.
- *Robinson Crusoe*, Daniel Defoe, Ötügen Neşriyat, 2014.
- *Nerrantsula*, Panait Istrati, Ötügen Neşriyat, 2018.
- *Goriot Baba*, Honore de Balzac, Ötügen Neşriyat, 2020.
- *Dorian Gray’in Portresi*, Oscar Wilde, Ötügen Neşriyat, 2020.
- *Baragan’ın Devedikenleri*, Panait Istrati, Ötügen Neşriyat, 2021.
- *Kırmızı ve Siyah*, Stendhal, Ötügen Neşriyat, 2021.
- *Köy Hekimi*, Honore de Balzac, Ötügen Neşriyat, 2023.

İÇİNDEKİLER

- YALNIZLIĞA METHİYE • 9
HAYAT BUYDU İŞTE! • 25
ARTIK GEÇMİŞ OLA • 31
BOŞUNA, OLANDA HAYIR VARDIR DEMEMİŞLER... • 51
GALİBA HERKESİN BİR İDOLÜ VAR • 67
“İSTEMEM, EKSİK OLSUN!” • 75
İNSANLIK DERSİ • 87
KARANLIĞIN İÇİNDE • 91
PIYANİST • 95
CAN YOLDAŞI • 99
KESESİNE GÜVENMEYEN HEVES ETMESİN • 103
BABA ÖZLEMİ • 105
İHTİYAR ÇINAR • 109
DEVEDİKENLERİNİN AZİZLİĞİ • 111
BU ŞEHR-İ İSTANBUL Kİ... • 121
ÇEKİNGEN MİSAFİR • 133
UĞURLU ENTARİ • 141
HAYATI YAŞANMAYA DEĞER KILAN
KÜÇÜK MUTLULUKLAR • 143
FARKLI ÇEVRELER • 149
SABAH KAHVESİ • 153
BAŞARIYA BEŞ KALA • 159
MONŞER AMCA • 163
YENİYETME • 167
UMMADIĞIN TAŞ... • 171

DİL DEYİP GEÇMEYİN... • 175
KUYRUKLU YALAN • 183
“İNSAN YENİLDİĞİ ZAMAN DEĞİL,
PES ETTİĞİ ZAMAN TÜKENİR” • 189
SİMİTÇİ • 197

YALNIZLIĞA METHİYE

Yalnızlık başkadır,
tek başına yaşamak bambaşka...

Misafirlerin hepsi birden kalktı, gitmek için. Gelişleri ikişer üçerdi ama gidişleri cümbür cemaat... Vakit hayli geç olmuştu. Ortasından deniz geçen, iki kıtaya sereserpe yayılmış, “*yedi tepe üstüne kurulmuş*” olan bu kentte yaşayanların kimi Avrupa, kimi Asya kıtasında oturur ve iş, güç, alışveriş, ziyaret için bir kıtadan ötekine gidip gelirlerdi. Hâsılı, bu *şehr-i İstanbul* halkının ömrü, iki kıta arasında mekik dokumakla geçerdi.

Konukların bir kısmı bu yakada, bir kısmı karşı yakada oturuyordu. Bu yüzden yola çıkarken köprü trafiğini de hesaba katmaları gerekiyordu.

Boğaz’a, üstünden köprüler, altından Marmaraylar, Avrasyalar yapılaberi, bu geçişler daha kolaylaşmış, çeşitlenmiş, neredeyse iki yaka komşu kapısı olmuştu. Bir zamanlar, siste, lodosta geçilemez olan bu güzelim Boğaz’ın aşılamazlığı, geçilemezliği tarihe karışmış, bir kuzu gibi uysallaşmış, her tür hava şartlarında *geçilir* hâle gelmişti.

Bir tarihte, yani sabit telefonların aslan ağzında olduğu, bugün başvursanız on yıldan önce evinize telefon alamadığımız ellili, altmışlı yıllarda insanlar, şehir içinde mektuplarla haberleşirlerdi. Boğaz’da, Beşiktaş’ta ya da Aksaray’da, Fatih’te oturup da Anadolu yakasında Erenköy’de, Göztepe’de, Bostancı’da vb. oturan akrabalarına, dostları-

HAYAT BUYDU İŞTE!

Sevinci hüznüyle ortaya karışık bir şey...

Kısacık kesilmiş, haşarı kâküllü kestane rengi saçları, incecik silütiyle hayatının baharında bir genç kız, Galata Köprüsü'nde, başını Haliç'ten yana çevirmiş, Karaköy'e doğru ağır adımlarla yürüyordu. Batılıların Altın Boynuz (*Golden Horne*) dedikleri Haliç'te, güneşin giderayak gökyüzünü sarının, turuncunun, kırmızının, mor menekşenin en güzel tonlarına boyadığı, bir İtalyan yazara "*Saçımın teli kadar yerde gün batımını seyrettim. Ama Haliç'teki gibisini görmedim,*" dedirten o soluk kesici, büyüdü, o seyrine doyulmaz saatti bu.

Güneşin billur bir aynaya dönüştürdüğü denizdeki aksi, sandalları ve içlerindeki insanları, esmer silüetler hâlinde usta bir ressamın mahir çizgileriyle çiziveriyordu bir çırpıda. Arada bir, başını bu nefis tabloda çevirip önüne bakıyordu kız, tökezlememek, kimseye çarpmamak için. İstanbul'a ilk geliştirdi bu. Manzarayı böylesine yudum yudum, sindire sindire içer gibi seyretmesi de bundandı işte...

Yanı başından insanlar gelip geçiyordu. Günün baş dönürücü, o kısır hay huyuna boğazlarına dek batmış, asık yüzlü, düşünceli, âdeta koşa koşa yaşayan, hep bir yerlere yetişme telaşındaki büyük şehir insanları... Hiçbiri de başını çevirip şu her an değişen, renkten renge giren, her an bir öncekinden daha güzel, daha bir soluk kesici olan manzaraya bir kerecik olsun dönüp bakmıyordu bile... Onları omuzlarından tutup çevirmek, bu benzersiz güzelliği zorla seyrettirmek geldi içinden...

ARTIK GEÇMİŞ OLA

Köşe başındaki turşucudan salamura yaprak aldı, orta yaşlı sarışın kadın. Cami yıkılsa da mihrabı yerinde dedikleri, hâlâ yaşının güzellerindendi. Aslında eziyetli yemekti yaprak sarması; deli pösteği sayar gibi birer birer sarmak gerekti dolmaları.

- Hazır gelmişken fırına uğrayıp tuzsuz ekme de alayım bari, dedi içinden. Hem de iki tane alayım. Bakkalda bulunmuyor mübarek.

Karı koca ikisinin de tansiyonu vardı zira. Fırında tezgâhın yanında bir ana kız vardı.

- Kepekli ekme alalım, dedi genç kız.

Şöyle on beş, on altı yaşlarında, at kuyruğu saçlı sevimli bir öğrenciydi.

- Amaan! Ben sevmiyorum, dedi annesi. Taş gibi oturuyor mideme.

- Ama annee! Sağlıklı bir kere... Ne diyor diyetisyenler?

- Ne diyorlar?

- Sağlığınız için üç beyazdan; un, şeker ve tuzdan uzak durun ve tam buğday ununu tercih edin, diyorlar. Lifli olduğu için bağırsakları da çalıştırıyor. Biliyorsun, sindirim sisteminin beyni onlar....

- Aman, peki peki, dedi anne. Başıma beslenme uzmanı kesildin, çok bilmiş, ukala!

Kız sevgiyle annesinin koluna girip:

- Ama anneciğim, dün biyoloji dersinde...

BOŞUNA, OLANDA HAYIR VARDIR DEMEMİŞLER...

Bağdat Caddesi'ndeki dükkânlar yazın pazar günleri akşama dek açıktırlar genellikle. Şöyle bir vitrinlere bakmak, beğendiği bir şey olursa da almak için çıkmıştı Defne. Köşedeki yeni açılmış butiğin vitrini önünde durdu. Önce bir kendine baktı. Fıstık yeşili, pilise etekli, kolsuz, yakasız mini elbisesiyle enikonu hoştu doğrusu. Rengârenk taşlarla süslü, kısa topuklu kahverengi sandaletleri de tam istediği gibiydi. Sonra da vitrindeki önü farbelalı, beyaz bluza ilişti gözü. Yeni koymuşlardı bunu vitrine. Çok şeker bir şeydi. Onu neyle giyerim diye düşünüyordu ki bir el tuttu kolunu. Bu da kim ola, diye başını çevirip baktı yaban yaban ve tanıyınca da yüzü sevinçle aydınlandı.

- Aa! Meltem! Nereden çıktın sen?

- Piyangodan, dedi Meltem. Serçecik, ne kadar güzelleşmişsin sen! Güzeldin de başka türlü bir afet olup çıkmışsın kızım. Bacağından tanıdım. Kim bu güzel bacaklı afet dedim? Aa! Sol bacağındaki aşu yerini görmeyeyim mi? Senden başka kimsenin çiçek aşısı bacağında ve de böyle çukur değildir. "Şıp" diye o saat tanıdım. Gözlerin tabii değişmemiş. Ama saçlarını haşarı oğlan çocukları gibi kısacık kestirmişsin...

Defne onun hafif çekikçe olan ela gözlerine, Grek usulü dümdüz inen burnuna baktı. Biraz kilo almıştı sadece. Gene o eski Meltem'di. İlk gerçek dostuydu Meltem onun. Dost kelimesi, bir söz olmaktan çıkıp da ete kemiğe bürü-

GALİBA HERKESİN BİR İDOLÜ VAR

Hemen de herkesin, beğenip hayran olduğu, kendinden üstün gördüğü, ete kemiğe bürünmüş, tazim, takdir ettiği, kişiye özel ilahı var gibime geliyor. Yoo! Yoo! Allah korusun, o yaratan, yoktan var eden, eşsiz, benzersiz, tek, yegâne olan Yüce Yaradan değil bu? Tövbe! Ama onun yarattığı ve yarattıklarını etkisi altına alan, hatta onlara bir bakıma yön veren, kişiliklerini şekillendiren, deyim yerindeyse, bir model, idealleştirilen bir figür, bir “idol”, bir “ikon” diyorum.

Benim kastettiğim, anlatmaya çalıştığım, kendimizden üstün, kimi zaman erişilmez gördüğümüz, aşırı hayranlık duyduğumuz, içten içe neredeyse bir bakıma *tebaası* olduğumuz insanlar bunlar... Yani tek ya da birkaç tebaası olan bir model insan bu.

En iyisi ben bizim Ayda’yı anlatayım size. Zaten ben de bu yargıya onun yüzünden vardım. Bir bluz almak istiyordu benim yeni yetme kuzenim Ayda, pek beğenip aldığı yeni eteğiyle giymek için. Ama bir türlü bulamıyordu şöyle istediği gibisini. Hoş, laf aramızda, ne istediğini de bilmiyordu ya!

- Şöyle doğru dürüst bir şey olsun işte, diyordu.

“Doğru dürüst bir şey” artık ne demekse?! Kahverengi? Aman neuzibillah! Oldu bitti sevmezdi o rengi, yüzüne hiç gitmezdi. Bej? Aman aman! Renksiz, kokusuz, soluk, moluk, kimliksiz, kişiliksiz bir renkti bej. Siyah deseniz? Matem tutan yaşlı madamalara döndürecekti onu. Yeşil ya da kırmızı mı? Aman Tanrı korusun! O cıyak renkler giyilir

“İSTEMEM, EKSIK OLSUN!”

İnanmayan gözlerle baktı kadın, doktora.

- Ne zaman isterseniz, dedi doktor. Siz karar verin, ameliyat gününü ayarlarız.

Sevinç bir tutam ışık olup parlatıverdi kadının gözlerini. Ve mutluluk bir kocaman gülümseyiş olup taht kurdu dudaklarına. Uçar gibi indi kliniğin merdivenlerini. Nihayet... Nihayet kurtulacaktı, bir günah gibi taşıdığı şu kambur kumbur burnundan.

Mart güneşinin ılıkça sarıp sarmaladığı, yeni yeni çiçeğe durmuş erkenci erik ağaçlarının baharı müjdelediği cadde, çantasını savura savura keyifle yürürken, yeni profilini hayal ediyordu. Farkında olmadan eli burnuna gitti. Nasıl da kambur kumbur yükseliyordu yüzünün ortasında...

- Utanmasa tüm yüzümü kaplayacak mübarek, dedi içinden.

On beş, on altı yaşlarındayken nasıl nefret ederdi burnundan. Herkes burnuna bakıyor gibi gelirdi ona. Biraz daha büyüyüp makyaj yapmaya başlayınca, yüzünün oportalık yerinde öyle Everest gibi yükseliyor sandığı bu haşmetli burnunu, bir ölçüde gözlerden gizlemenin yolunu bulmuştu. Gür saçlarını kabartıp iri dalgalar halinde omuzlarına döküyor, gözlerini de ustaca bir makyajla belirginleştirince, burnunun ihtişamı enikonu gölgede kalıyordu.

Yıllarca hep bugünü beklemişti. Nihayet burnunun saltanatına son verecekti işte. Ameliyat masrafını kolayca

İNSANLIK DERSİ

Doğuştan kıvrır kıvrır, gür kumral saçlarını, beyaz puantiye, kahverengi enli bir lastik bantla ensesinde toplamış olan otuz, otuz beş yaşlarındaki kadın, üzgün olmaya gayret eden bir sesle:

- Nalan'ın kızı, çok istediği tıp fakültesinin puanlarını tutturamamış, dedi. Kara yaşlarda yavrucak! Oysa ne kadar çok çalışmış, gecesini gündüzüne katmıştı evlatçık...

Sadece Nalan'ın kızı için değil, kendisi gibi onların dostu, arkadaşı olan, tanıyan herkes için üzücü bir haberdir bu. O da üzülmişti üzülmesine, daha doğrusu üzgün olmaya çalışıyordu. Ne var ki ses tonunda bütün çabasına rağmen saklayamadığı, belki kendine bile itiraf etmek istemediği, içten içe bir sevinç de vardı. Sanki onun başarısızlığı, lise sonda tökezleyen kendi kızının başarısızlığının burukluğunu bir nebze de olsun azaltmış, âdeta bir teselli olmuştu ona...

Bunun hoş bir şey olmadığı, kötü, utanılası bir şey olduğunun farkındaydı. Her ne kadar sevgi ve takdirle Nalan'ın kızının çok çalıştığını dile getiriyorsa da bu, ses tonundaki o gizli mi gizli sevinci kamufle etmeye yetmiyordu gene de. Zira tıpkı gözler gibi insanın ses tonu da üzüntüsünü, sevincini yani gerçek duygularını ele veren birer doğrucu Davut'tu. Hatta telefonda konuşurken bile kişinin ses tonundan sevinçli, neşeli mi yoksa kaygılı, üzüntülü mü olduğunu hemen fark ederdiniz...

KARANLIĞIN İÇİNDE

Elinde muzlu süt bardağı, televizyondaki tiryakisi olduğu diziyi izliyordu yaşlı kadın. Sabahları hiç kaçırmadan seyrettiği sağlık programlarında dinleye dinleye, yaşlılıkta kemik erimesi olduğunu öğrenmiş ve her akşam koca bir bardak muzlu süt içmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Birden elektrik kesildi, her yer kapkaranlık oldu ve bardak elinde, öylece kalakaldı...

Sokak lambaları da sönmüştü. Demek genel bir arıza vardı. Oldu bitti karanlıktan nefret ederdi. Daha doğrusu, korkardı... Evet evet, o mutlak, göz gözü görmez mezar karanlığı ürkütürdü onu. Bu yüzden de evin her yerinde, elinin altında mum, kibrit, boy boy el fenerleri bulundururdu; yatağının başucundaki komodinin üstünde, ayakucunda, banyoda, mutfakta, antrede, salonda... Her yerde mumlar, şamdanlar, boy boy, çeşit çeşit el fenerleri vardı.

Elini orta masasının üzerinde gezdirdi. Çift kollu, renkli seramik süslü bir şamdan olmalıydı... Yoktu ama. Heyecanlandı, yüreği hızlı hızlı çarpmaya başladı. Büfenin üzerinde renk renk, şirin şekilli mumlar, yanlarında da kibrit olacaktı. Bardağı dikkatlice yanı başındaki sehpanın üzerine koydu. Büfeye kadar gidebilse, nasıl olsa bulurdu mumları da, yanlarından hiç eksiltmediği kibritleri de. Elleriyle oturduğu koltuğun kollarına dayanarak ağır ağır ayağa kalktı. Şöyle bir durup dikleşti. Bir süre gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi ve gayri ihtiyari kollarını öne doğru

PİYANİST

Konser salonuna girdiler, biletleri verip yer göstericinin peşine düştüler. Hem gidiyor hem de koltuklara bakıp düşünüyordu genç kadın:

- Kırmızı renkte yapmışlar. Renklerin dilinden anladıkları belli...

Renklerin insanlar üzerindeki etkisini inceleyen bir Japon profesörün iddiası gelmişti aklına. Buna göre, tiyatro, konser vb. salonlarındaki koltukların kırmızı kadifeden oluşu, sahneyle seyirci, dinleyici arasında kolayca ilişki kurulmasını sağlıyormuş... Sonunda gelmişlerdi yerlerine. Sağ taraftaydı yerleri.

- Ne şansızlık! diye düşündü. Piyano konserinde sağ tarafta oturacağız. Piyanistin ellerini göremedikten sonra...

Yer göstericiye parayı verip biletleri geri aldı ve tek başına oturan yaşlı adamın solundaki koltuklara oturdular arkadaşlarıyla birlikte. Tek başına olmasına tek başınaydı ama yalnız değildi adam. Kim bilir kaç kişi vardı yanında yöresinde... Kendi kendine konuşuyordu zira, fısıltı gibi bir sesle ve son derece ciddi bir edayla. Zaman zaman heyecanlanıyor, elleri, kolları da katılıyordu bu fısıltılı konuşmaya.

Şöyle bir toparlandı genç kadın, paltosunun önlerini üst üste getirip sıkıca kapadı dizlerini. Enikonu tedirgin olmuştu, diken üstünde oturuyordu âdeta. Arkadaşına bakışlarıyla adamı işaret edip yarı şaka:

- Tehlikeli mi dersin?

CAN YOLDAŞI

Güneş iyiden yükselmişti. Daha sabahtan başlamıştı sıcak. Rengi atmış kahverengi çizgili kadife pantolonunu, kol ağzları tirfillenmiş bej, kahverengi, yeşil ekose oduncu gömleğini de giydi sırtına adam. Kapının arkasındaki çiviye asılı hasır kasketini geçirdi başına, siyah şemsiyesini de taktı koluna ve çıktı tek göz evin kapısından.

Az ilerideki örtmeye yürüdü. Üstü kalın naylonlarla örtülmüş, derme çatma bir çardaktı burası. Köşede bağlı duran maltız keçisinin ipini çözdü. Keçi pek keyiflendi açık havaya, güneşe çıkınca. Ayaklarıyla minik tekmeler atmaya başladı. Şemsiyesini açtı adam ve keçisini otoyolun iki yanında uzanan tozlu çayırda otlatmaya koyuldu.

Aslında pek cömert sayılmazdı buralarda toprak. Üstelik hızla geçen araçların kaldırdığı tozla bomboz bir renk almıştı otlar. Adam bir elinde şemsiyesi, bir elinde keçisi, ters yönde akıp giden trafiğe aldırmadan, ağır adımlarla dolaşıyordu otlu yamaçta. Garip bir görüntü oluşturduğunun farkında bile değildi. Kendisini düşüncelerine ve kısa bir ipe bağladığı keçisine bırakmıştı. Keçi kâh duruyor, burnuyla otları aralayıp körpelerini kıtır kıtır keserek yiyor kâh ileride gördüğü iştah açıcı bir ot demetine ulaşmak için hızla hamle ediyor, boş bulunup gafil avlanan sahibinin sendelemesine sebep oluyordu.

Yıllar yıllar önce ailesi; ninesi, dedesi, annesi, babası, kardeşleriyle anavatana gelip sığınmış bir Rumeli göçmeniydi. Dede, baba mesleği olan erkek berberliğini, Boğaz'ın

KESESİNE GÜVENMEYEN HEVES ETMESİN

Kızılı erkekli gençlerden oluşan bir grup, Grand Tarabya Oteli'nde köşedeki masalardan birine oturmuş çay içiyorlardı. Kılık kıyafeti ve yarısı tıraş edilmiş gece karası saç biçimiyle marjinal takılan, bir bakışta dikkati çeken Ayşe Nur:

- Ankara'ya ne zaman dönüyorsun Tuncer? dedi.

- Haftaya. Bu bir haftada da razı edemezsem bizim "âsarî atıkları", felâket! Dünyadan haberleri yok, birader.

Başını "Lâ havle!" çeker gibi iki yana salladı:

- D.... Pastanesi'nde oturdular mı, kendilerini Chez Maxime ya da Casino de Monte-Carlo'da filan sanıyorlar. Ee yıllar yılı küçük bir taşra şehrinin postanesinde çalışıp, istasyon çay bahçesinde plastik iskemlelere kurulup gazoz içmeyi olağanüstü bir şey saymışlar için önemli elbette. Onlar için en önemli kişi, posta müdürüydü. Her bayram onlar giderdi ziyaretlerine. Bir bayram da nasıl olmuş, hangi dağda kurt ölmüşse o gelmiş bizimkilere... Hâlâ dinleriz, müdür beyin valide hanımın kendi eliyle yapıp ikram ettiği baklavayı önce geri çevirip, sonra da ısrara dayanamayıp nasıl son kırıntısına kadar yediğini ve:

- Aman hanımefendi, ben "müddet-i hayatımda" böyle leziz baklava yemedim, dediğini...

- Üff! Fenalık geliyor düşündükçe... Ben o küçük memur makûlesiyle bir miyim, kardeşim? Sözde İsviçre'de okuttu-